

Arrest

nr. 144 123 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2015 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015 om 11 uur..

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.
Op 25 september 2014 diende zij een asielaanvraag in, in België.

Een raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de verzoekende partij op 24 augustus 2014 een visum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Bagdad en dat het visum werd verstrekt.

Op 21 oktober 2014 werd door de Belgische overheid een verzoek tot overname aan Italië gericht.

Voormeld verzoek werd niet binnen de door verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van de verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en de verplichting om de verzoekende partij over te nemen.

Op 8 januari 2015 stemden de Italiaanse overheden alsnog in met het verzoek tot overname.

Op 21 april 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastzit met het oog op een overdracht aan Italië. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2..3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stipt aan dat Italië een systematisch tekort heeft aan opvangplaatsen en verwijst hierbij naar het gegeven dat de verzoekende partij zich niet steunt op de meest recente bronnen aangaande de precare situatie van asielzoekers in Italië. Zij stelt dat haar op geen enkele manier individuele garanties worden gegeven waaruit zij zou kunnen afleiden dat zij effectief opvang zal krijgen in Italië.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar.

De verzoekende partij verwijst naar een aantal recente nieuwsartikelen, waarvan uittreksels worden weergegeven in het verzoekschrift alsook de relevante hyperlinks naar de websteaks, alsook naar verschillende algemene rapporten waarvan eveneens uittreksels worden weergegeven en waarbij relevante hyperlinks naar de websteaks.

De Raad verwijst naar artikel 39/2, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet waaruit volgt dat de Raad gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit deze uittreksels en websites blijkt dat sinds begin april 2015 de opvangcentra in Italië vol zitten als gevolg van een toegenomen instroom van vluchtelingen waardoor de limieten van het Italiaanse opvangsysteem worden getest. Tevens blijkt uit de nieuwsartikelen dat in de voorbije week alleen al 10.000 bootvluchtelingen aankwamen in Italië. Er kan niet ontkend worden dat er op heden sprake is van een humanitaire crisis.

In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft een bespreking van de opvangsituatie in Italië verwezen naar een AIDA rapport en wordt als volgt gemotiveerd: *“In het rapport over Italië (...) verder AIDA-rapport genoemd (...) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en één in Bari. Deze structuren kunnen 443 “Dublin-terugkeerders huisvesten. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het AIDA rapport waarbij geen melding wordt gemaakt van alinea's 4 en 5 die volgen op pagina 31 van het AIDA rapport: *“These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.”* In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen in de motivering van haar beslissing, blijkt uit dit rapport een zekere bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra en over de capaciteit van deze centra.

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft.

Daarenboven merkt de Raad op dat dit AIDA rapport dateert van januari 2015 en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recente verhoogde instroom in Italië. Deze vaststelling geldt evenzeer voor de "recente rapporten" waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer langer als actueel kunnen worden beschouwd. Dezelfde bemerking wordt gemaakt voor wat betreft de verwijzing naar de arresten *Mohammed Hussein* en *A.M.E.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2012 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië.

Volgens de door de verzoekende partij geciteerde nieuwsbronnen heeft de nieuwe instroom in Italië in één week tijd 10.000 nieuwe vluchtelingen bereikt en hebben de Italiaanse overheden de Europese partners om hulp gevraagd teneinde de toestroom aan asielzoekers te kunnen bolwerken. Er kan niet worden ontkend dat Italië door de grote toestroom aan vluchtelingen een extra last op haar schouders krijgt. Het kan dan ook niet anders dat zulks een impact zal hebben op de huidige opvangstructuren.

Uit het AIDA rapport van januari 2015 waarnaar verwerende partij verwijst, wat ook de meest recente bron is in de bestreden beslissing, en uit de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwsartikelen blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest *Tarakhel* van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de recente verhoogde instroom in Italië sinds begin deze maand en de bijkomende druk op het Italiaanse opvangsysteem en dat zij nauwgezet de gevolgen van deze recente verhoogde instroom op de opvangcapaciteit onderzoekt.

Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een moeilijke situatie. Immers stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing "Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van de moeilijke situatie". Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij slechts een partiële lezing maakt van het AIDA rapport, wat het gebrek aan een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek in het geval van de verzoekende partij alleen meer onderstreept.

De verwerende partij onderstreept dat de Italiaanse autoriteiten hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij en dat zij hierbij de Belgische autoriteiten verzochten om de verzoekende partij te laten aankomen op de luchthaven van Venetië en om hen in te lichten over alle specifieke elementen van gezondheid, fysiek of mentale handicap of van delicate situaties en dat er eveneens gewezen werd op het Europees Vluchtelingenfonds. Hieruit lijkt de verwerende partij af te leiden dat er voldoende garanties worden gegeven aangaande de opvang van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat deze instemming dateert van 8 januari 2015. Gelet op de huidige crisis is het geheel niet zeker dat, zo deze instemming als een garantie dient te worden beschouwd voor een opvangplaats, deze garantie nog actueel is. Zoals reeds aangegeven blijkt Italië duidelijk te kampen met een opvangcapaciteit en gezien de massale toestroom van vluchtelingen is het niet duidelijk waar deze ondergebracht worden en of er wel nog voldoende opvangplaatsen gegarandeerd worden voor Dublin-terugkeerders zoals de verzoekende partij.

De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij, gelet op de huidige humanitaire crisis door de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Het gegeven dat de verzoekende partij een alleenstaande man is, doet hieraan geen afbreuk.

In de zaak *M.S.S. v. Griekenland en België*, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: “*The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).*”

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest *Tarakhel v. Zwitserland*, van 4 november 2014, par. 96).

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek *in casu* niet volstaat.

Noch ter terechtzitting noch in de verweernota brengt de verwerende partij elementen aan om deze vaststelling te betwisten noch te weerleggen.

Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekende partij bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De verzoekende partij stipt aan dat een mogelijk nadeel reeds voldoende is. Zij stelt dat de ernstige middelen zoals uiteengezet, aantonen dat het risico op mensenrechtenschendingen, bij een gedwongen repatriëring naar Italië, meer dan reëel is, nu zij ten gevolge van haar geschiedenis en achtergrond ten zeerste kwetsbaar is.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU